

Балет у два чина

La Dame aux camélias

Ћузејџе Верги

Дама с камелијама

Ана Ђурић и Андреј Колчериу

Ѓузепе ВЕРДИ

ДАМА С КАМЕЛИЈАМА

(Giuseppe Verdi: La Dame aux camélias)

Балет у два чина

Либрето: **Крунислав СИМИЋ**, према истоименом роману **Александра Диме Сина**
Оркестрација: **Александар КОЈИЋ**

Кореограф и редитељ: **Крунислав СИМИЋ**

Диригент: **Александар КОЈИЋ**

Сценограф: **Герослав ЗАРИЋ**

Костимограф: **Бојана НИКИТОВИЋ**

Репетитори: Оксана СТОРОЖУК, Милан ЛАЗИЋ, Весна БРКИЋ, Бранка ГЛИГОРИЋ

Дизајнер светла: Марко РАДАНОВИЋ

Улоге:

Марјериџа Гоџје **Ана ЋУРИЋ / Катарина КЉАЈИЋ / Оља ЋУКИЋ**

Арман Дивал **Андреј КОЛЧЕРИУ / Самјуел БИШОП**

Госџодин Дивал, Арманов оџац **Давид ГРУОСО**

Приданса Диверноа, Марјериџина дружбеница **Олга АВРАМОВИЋ / Лана СТОЈАНОВИЋ**

Мадам Олемџа, курџизана **Катарина КЉАЈИЋ / Маријана ЋУРЧИЈА /
Олга АВРАМОВИЋ / Мина РАДОВИЋ / Оља ЋУКИЋ**

Гасџон Р..., Арманов џријашељ **Милан ИВАН / Алесандро БОНАВИТА**

Гроф Де Н..., Марјериџин љубавник **Самјуел БИШОП / Давид ГРУОСО**

Нанина, собарица **Верица КОЗАРЕВ КЛАРИЋ / Соња БАТИЋ / Мина РАДОВИЋ**

Глумци оџере Комик **Лана СТОЈАНОВИЋ / Јелена НИКОЛИЋ / Јука МАЦУЈАМА,
Наојуки АЦУМИ, Александар БЕЧВАРДИ / Бојан РАДНОВ,
Игор ТАУБЕР, Зоран ТРИФУНОВИЋ**

Судски извршишељ **Иван ЋЕРКОВИЋ**

Ойера Комик – Винска ѿсма, Коцкарница, Забава на селу

Солисти и ансамбл Балета:

Дејана Бајић, Соња Батић, Соња Гаврилов, Јелена Дангузов, Оља Ђукић, Настасја Иветић, Милица Јелић, Бојана Матић, Јука Мацујама, Јелена Николић, Весна Огњанов, Сања Павић, Јована Пауновић, Мина Радовић, Ајака Саито, Милана Самарџић, Лана Стојановић,

Марија Вученовић, Зорана Димитријевић, Татјана Димовић, Марија Јанковић, Љиљана Јокановић, Јелена Марковић, Ирена Месарош, Ивана Нанић Сувачаревић, Ивана Прибић, Надежда Салак, Љубица Селаковић Бандић, Дејана Симатовић,

Наојуки Ацуми, Александар Бечварди, Антонио Бибо, Алесандро Бонавита, Иван Ђерковић, Јакоб Корошец, Тома Крижнар, Ранко Лазић, Ђулио Милите, Бојан Раднов, Игор Таубер, Зоран Трифуновић, Никола Стаменовић*

* ученик Средње Балетске школе, Нови Сад

Учествује: Оркестар Опере СНП-а

Концертмајстори: Владимир Ђуковић, Сергеј Шаповалов

Корепетитори: Золтан Гајдош, Дејан Бркић

Инспицијенти: Иван Свирчевић, Тања Цвијић

Тонски сарадник: Предраг Петрушевски

Асистент сценографа: Надица Даниловац

Асистент костимографа: Снежана Хорват

Декор, костими и остала сценска опрема израђени су у радионицама СНП-а.

Трајање: два сата и петнаест минута и има једну паузу.

Премијера: 14. марта 2009, сцена „Јован Ђорђевић“

Премијерна обнова: 13. октобра 2018, сцена „Јован Ђорђевић“, СНП

Александар Дима Син, француски романописијер и драмски писац
(*Alexandre Dumas Fils*, Париз, 28. VII 1824 – Марли-ле-Роа, 27. XI 1895)

Ванбрачни је син чувеног романописца Александра Диме и париске кројачице Мари-Катрин Лабеј. Врло рано је смештен у дом. Дубоко обележен несрећним детињством у којем је дуго био предмет подсмеха, критиковао је развратни, монденски живот свог оца, пишући дела са тезом у којима је стао у одбрану ванбрачне деце и самохраних мајки. Био је заинтересован за изузетне случајеве и приказивао шокантне друштвене догађаје. У Паризу је упознао чувену париску куртизану Марију Диплеси, у коју се заљубио. Због разлике у друштвеним сталежима, њихова љубавна прича била је осуђена на пропаст и инспирисала је настанак романа **Дама с камелијама**.

Написао је петнаестак романа и бројне позоришне комаде (*Полусвет*, *Незаконити син*, *Дениза*, *Господин Алфонс* и др). Роман **Дама с камелијама**, објављен 1848, доживео је огроман успех код критике и публике, па је четири године касније његова сценска адаптација изведена у Театру *Vodvil*. Метеорски успех драме и представе инспирисао је и самог Вердија да га преточи у оперу па је 1853. настала *Травијата*, једна од најпознатијих опера уопште.

Димина Дама с камелијама

По угледу на Балзака, описивао је савремено друштво, нарочито полусвет (који је у међувремену добро упознао) и написао велик број брошура у којима је третирао разне моралне и социјалне проблеме, али се није баш прославио. Стога се потпуно посветио позоришту. Најпре је драматизовао свој двотомни роман *Дама с камелијама*, где је описао своју љубав према младој и лепој куртизани Марији Диплеси (Marie Duplessis), која је 1847. умрла од туберкулозе. Упркос забрани приказивања, која је убрзо повучена, успех комада је био незапамћен... Инспирисан невољама које су га пратиле због сопственог ванбрачног рођења, он је здушно бранио ванбрачну жену и ванбрачно дете. Пледирао је, у исто време, за морализацију брака и за његово проширење. Зато је тражио да и улазна и излазна врата брака буду шире отворена, како би у њега лакше ступали они који су се пре времена „огрешили“ и из њега лакше излазили они који су у њему једно другом живот чинили неподношљивим...

Из Енциклопедије СНП-а

Сматра се да је *Дама с камелијама* део светског јавног књижевног добра. Роман је објављен пре 170 година.

Дама с камелијама као Вердијева Травијата

(Giuseppe Verdi, Ронкола, крај Бусета, 10. X 1813 – Милано, 27. I 1901)

Током фебруара 1852, боравећи у Паризу, Верди је имао прилике да, у театру *Водвил*, види драму *Дама с камелијама*, коју је према сопственом роману сачинио Александар Дима Син. Био је више него импресиониран. /.../ По сопственим речима желео је нешто *једносљавно, дирљиво и сћрасно* после суморних трагедија из своје две претходне опере и осећао је да је у либрету *Даме с камелијама* нашао своју тему, што је морао прихватити и његов либретиста Франческо Марија Пјаве. Међутим, Вердијева *Травијата* није *Дама с камелијама* А. Диме, иако од њега потиче. Верди обележава своју јунакињу, недвосмислено јој одређујући амбијент и све остало што из њега произлази, што иде са њим и уз њега. Он жели да је „очисти“ – љубављу, али у исти мах, он полази од тога да је она одвећ огрезла у кал, исувише спала на дно, да би имала право и наду на жуђени спас и срећу. Отуда је та љубав и извор њене трагедије, али тек видљив извор, све остало, дубље, на ту видљивост се надовезује. Виолета, дакле, мора бити блудница, јер само као таква, она не зна шта је љубав – њен занат то не тражи! – али кад је осети, кад се занесе том непознатом чари, истог часа стаје на пут своје трагичне кривице...

С. Турлаков, 1981.

Вердијева Дама с камелијама

Више пута је истицано да у том делу постоје неке паралеле са тадашњим Вердијевим животом. Композитор је живео са певачицом Ђузепином Стрепони којом се није оженио све до 1859. године, што му је с моралног аспекта пребацивао отац његове покојне жене, Антонио Баречи. Упркос томе, Баречи је признавао Ђузепинине врлине. Пјаве се повиновао композиторовој вољи, па је Алфонсина Плеси претрпела још једну трансформацију, да би постала Виолета Валери, а Дивал је постао Алфред Жермон. Верди је радио на музици истовремено надгледајући пробе за *Трубагура* и почетком 1853. *Травијата* је била спремна за своју венецијанску премијеру.

Шест година после смрти, Алфонсина Мари-Маргарет била је први пут оживљена у музици као *Травијата*. Наслов је изведен из италијанског глагола *traviare*, што значи блудети, а Виолета назива себе травијатом – блудницом.

Неуспех премијере у Венецији био је пролазан, тек толико да тадашњој публици дâ времена да се поврати од шока – довести на оперску сцену једну куртизану?! Ускоро су сви били заљубљени у њу и патили с њом; изгледа да је и данас тако.

Н. Грба, *Бисери ојерске ризнице*, Београд, 2001.

Ана Ђурић, Самјуел Бишоп и Андреј Колчериу

Крунислав Симић, кореограф и редитељ

Упоредо са похађањем Средње балетске школе „Лујо Давичо“ у Београду, студирао сликарство на Одсеку за конзервацију и рестаурацију на Вишој педагошкој академији у Београду. Дебитовао у НП Београд у представи *Даринкин дар*, постепено преузимајући главне мушке улоге у класичном и савременом репертоару. Од 1988. године бави се кореографско-режијским радом. Специфичан смисао за уобличавање ликова и снажна сценска експресија омогућили су му да оствари многобројне значајне улоге у којима је радио самостално или с балетским ансамблима: НП Београд, СНП, Мадленианум. Наступао на свим сценама у земљи и иностранству. Значајне улоге: Младић (*Покајник*), Лакрдијаш (*Лабудово језеро*), Господин Ка (*Дама с камелијама*), Франц (*Којелија*), Пер Гинт (*Пер Гинт*), Пук (*Сан лејње ноћи*), Самсон (*Самсон и Далила*), Роб (*Шехерезада*), Ђурашко (*Јелисавића*), Алексис Зорбас (*Грк Зорба*).

Био је члан жирија на првом такмичењу кореографских минијатура у Београду (1997) и члан жирија за награду „Димитрије Парлић“ (2000). За играчка достигнућа добио је Награду „Балетског фестивала“ у Љубљани (1985, *Пер Гинт*) и две Годишње награде НП Београд. Као кореограф, награђен Златном плакетом на Међународном такмичењу кореографа у Новом Саду (1988, *Пиеџа*), Годишњом наградом НП Београд (1991, *Покајник*, 2006, *Краљица Марио*), Годишњом наградом СНП-а (1992, *Краљева јесен*, 1994, *Грк Зорба* и 2002, *Мајерлини*) и највишим признањем у области балетске уметности, које додељује Удружење балетских уметника Србије – наградом „Димитрије Парлић“ (1999, *Орфеј у њој земљу*). Године 2007, поводом десетогодишњице рада Мадленијанума, добио међународну награду за врхунски допринос у савременом приступу позоришног стваралаштва „Мадлена Цептер“. Добитник је Златне медаље „Јован Ђорђевић“, највишег признања СНП-а, 2011. Кореографије у СНП-у: *Краљева јесен*, *Грк Зорба* (прем. обнова 8. октобра 2016), *Мајерлини*, *Дама с камелијама*.

Сцена и играчи

Оно што ме инспирише у мом стваралачком раду јесу сцена и играчи. Они су покретачка снага мог унутрашњег стања, допуњују мој рад, док трагам за одређеним покретима, кореографијама и тематиком коју сам одабрао да радим. Овог пута имамо обнову са новом поделом, са новим и младим играчима који су бриљантни. Представа је претрпела доста промена и свакако је другачија у односу на премијерну, зато што су ту други играчи, од којих сваки има

своју индивидуалност. Они су ти који мени сугеришу да, према њиховим способностима и карактерима, радим другачије виђење. На крају, и ми кореографи годинама постајемо мудрији, рационалнији, видимо нешто што бисмо могли да променимо и мислим да је обновљена *Дама с камелијама*, у мом кореографском делу посла, много боља.

Правим кореографију по принципу драмских представа. Мене интересује шта то играчи поседују у себи што их покреће, ту емоцију, суштину, душу. То је оно што одлази у публику, то публика препознаје и воли. Јесте да играчи следе моју замисао, али ако им покренем емоције, даће ми „текст“, своју причу, и пренеће доживљај. Срећан сам јер имам одличну екипу, уметнике који заслужују велику пажњу, јер су они играчи који могу да играју на било којој сцени, а да се не постиде. Учинили су да се осећам поносним. Оплеменили су неке моје идеје, дали су себе и свој печат овој представи и захвалан сам им на томе. За мене, они су богови. Мој живот је сцена: без играча не могу, њихов покрет ме инспирише. Ако нема те узајамне сарадње, нема ни представе.

Крунислав Симић

**Ана Ђурић, Андреј Колчериу, Милан Иван,
Олга Аврамовић и Самјуел Бишоп**

Либрето

Пролог: Аукција. Кроз високе прозоре који су гледали на булевар наспрам цркве Свете Магдалене, заштитнице Маргерите Готје, продирало је сунце у одаје у којима се угасио њен живот. Свака ствар у том раскошном стану била је на свом месту. У дну одаје назире се силуета судског извршитеља који дискретно обавља аукцију свих затечених предмета, док се отмене даме и најискусније париске кокете диве лепоти и префињености Маргеритиног тоалетног прибора. За разлику од осталих посетилаца који су грозничаво куповали и најмању ситницу, могао се лако уочити младић који је крај прозора, при слабом дневном светлу, читао дневник Маргерите Готје. Занесен читањем, није ни приметио да је аукција већ одавно завршена. Судски извршитељ љубазно му приђе и упита га да ли је познавао покојницу. Он потврдно климну главом и упути се ка излазу.

Први чин: Опера *Комик*. Маргерита Готје присуствује свим премијерама, проводи свако вече на представама и баловима. Те вечери се у опери *Комик* приказивао нови комад те су се окупили сви виђенији Парижани, критичари и поклоници уметности. Маргеритин долазак и њена блистава лепота одузимају дах свима. Ласкави жагор прати је док пролази па јој се клањају и они који је не познају, док она, спокојна и заклоњена иза свог уобичајеног презира, прима све почасте, као да јој с правом припадају. Долази Арман у пратњи пријатеља Гастона и својом појавом скреће пажњу на себе. Маргерита показује интересовање, распитује се за Армана. Атмосферу испразног говоркања, трачева и интрига прекида звоно за почетак представе. Арман моли Гастона да га упозна с Маргеритом, јер се знају одраније. Она му лако климне главом, потом се окрене својој пријатељици Приданси, прошапута јој неколико речи, па обе прасну у смех. Арман схвати да је он повод те веселости и његова збуњеност се удвостручи. Желећи да оправда Маргеритино понашање, Гастон износи мишљење о женама попут ње. По завршетку представе приређен је пријем у свечаној сали опере *Комик*. Арман жели да се поново сретне с Маргеритом, а пријем је права прилика за то. Маргерита је у центру пажње, круг око ње полако се сужавао па се тако нашла очи у очи с Арманом. Оставивши руку свог кавалера, почиње да игра с Арманом. Играла је предивно, једва додирујући тло. Маргерита и Арман остају сами, он јој говори шта осећа према њој. Она пристаје да јој Арман буде нови љубавник, али му поставља три услова: да буде поверљив, покоран и дискретан. Арман пристаје. Њихов разговор прекидају Приданса и Гастон. Маргерита, и сама изненађена новим осећањем према Арману, у друштву Придансе напушта театар. Гастон спречава Армана да истог часа пође за њима, јер ће и тако касније посетити Маргериту у њеном дому.

Маргеритин дом. Маргерита није изненађена ненајављеним доласком Армана. Гости у њеној кући, Граф Де Н... и Мадам Олемпа, увређени одлазе. Маргерита и Арман се препуштају љубавном заносу. Срећни су. (Ода љубави)

Други чин: Село поред Париза. Маргерита и Арман проводе срећне дане. Она је миљеница тог лепог места. Предводи сва весеља, уноси живот на балове, намеће оркестру своје омиљене мелодије... Арман мора неодложно да се врати у Париз. Маргерита остаје сама, али срећна. Господин Дивал, Арманов отац, посећује Маргериту. У његовом обраћању осећа се гордост, дрскост, па чак и претња. Маргерита га подсећа да је она у својој кући и да му рачун о свом животу полаже једино из искрене љубави према његовом сину. Он увиђа да је погрешно у погледу њене честитости. Моли је да заувек напусти Армана и тиме начини још већу жртву него што су биле све оне које је до сада поднела ради његовог сина. Маргерита се повиновала његовој молби, пружајући му чврст доказ да ће, упркос својој љубави, напустити Армана.

Коцкарница. Маргерита напушта село и враћа се у Париз. Од обећања Армановом оцу и жртве коју је поднела па до њиховог поновног сусрета прошло је доста времена. Армана непрестано прогони сећање на Маргериту; одвише је волео да би одједном постао равнодушан према њој. Морао је, без обзира на своја осећања, поново да је види. Коцкарница је право место за губитнике као што је он и нада се да ће ту видети Маргериту. Те вечери она долази у друштву Графа Де Н..., који изгледа веома поносан, као да свима хоће да каже: „Ова жена је моја“. Арман, због помисли да ће Маргерита отићи кући с Графом Де Н... и у жељи да изазове код ње љубомору, почиње да се удвара Мадам Олемпи. Маргерита, бледа као смрт, жели да напусти коцкарницу, а Арман је спречава у томе. Граф Де Н... изазива Армана да се коцкају, на шта он пристаје. Арман добија позамашну суму новца, а граф, видно изнервиран, напушта коцкарницу. Арман понижава Маргериту, али она зна да зло које јој он наноси, није ништа друго до доказ љубави коју осећа према њој... Маргерита не може да му одоли и проводи још једну ноћ с њим.

Дом Маргерите Готје. Тешко болесна, Маргерита је на самрти. Кад год неко отвори врата, очи јој заблистају у нади да ће видети Армана. Кад увиди да то није он, лице јој поприми болан израз и облије је зној. Нанина бди над њом, а Маргерита је више не препознаје. Приданса више не посећује Маргериту, правдајући се разним пословима. Маргерита Готје зна да је то крај, не може да се привикне на помисао да ће патити још више, осим ако... „заспала сам срећна у твом загрљају“.

Александар Којић, диригент

Рођен у Новом Саду. После завршених основних и специјалистичких студија дириговања на Факултету музичке уметности у Београду, усавршавао се на неколико различитих мајсторских курсева: у Београду, Бечу (проф. Марк Стрингер), Мајнцу (проф. Erwin Ortner и Frieder Bernius), Утрехту (проф. Timothy Brown), као и на радионицама за стару музику (Helmuth Rilling – у Мајнцу и Ton Koopman – у Утрехту). Од 2010. године је диригент у Опери Српског народног позоришта у Новом Саду, а од августа 2012. до априла 2014. био је директор Опере СНП-а. Поред стандардног оперског репертоара, доказао се и на пољу модерне опере. У протеклих неколико година гостовао је у Загребу, Ријеци, Сегединској опери, Театру Опере и Балета у Краснојарску. У септембру 2017. усавршавао се у Равени (Италија) на мајсторском курсу за италијанску оперу, који је водио Рикардо Мути. На репертоару има дела Вердија, Пучинија, Чајковског, Моцарта, Доницетија, Росинија, Калмана, Бритна, Готовца, Бизеа, Вребалове, Орфа, Бајића, Менотија, Барбера, Хиндемита, Теодоракиса, Маскањија, Бручија, Чанбу. Више пута је награђиван Годишњом наградом СНП-а: за дириговање опере *Пикова дама* П. И. Чајковског 2012, за прайзведбу опере *Милева* А. Вребалов 2012; за *Гала концерти* поводом 150. годишњице рођења Рихарда Штрауса 2015; за редакцију партитуре и дириговање концертним извођењем опере *Кнез Иво од Семберије* И. Бајића, поводом обележавања сто година од смрти композитора 2016.

Катарина Кљајић, Андреј Колчериу и
ансамбл Балета

Герослав Зарић, сценограф

Рођен је 1951. у Милутовцу. Дипломирао је 1976. на Факултету примењених уметности у Београду. Члан је УЛУПУДУС-а од 1976, од када је и у статусу самосталног уметника. Звање истакнутог уметника добио је 1996. Редовни је професор Факултета примењених уметности, Београд, на одсеку Сценографија. Бави се сликарством и сценским дизајном. Један од оснивача група *Акџи* и *Нова осећајност*. Аутор је преко двесто позоришних сценографија. Сарађивао са најистакнутијим српским позоришним редитељима, као и са онима с некадашњег југословенског простора. Реализовао сценографска решења и на бројним фестивалима: БЕЛЕФ, Будва град театар, Охридско лето. Урадио је и бројне сценографије за ТВ, у драмске и серијске емисије. Као дизајнер и графичар, учествовао на бројним изложбама у земљи и иностранству (Мајски салон, Октобарски салон, Прашко квадријенале...). Добио је око педесет награда, међу којима и седам Стеријиних награда, Награда међународног тријенала сценографије, велика награда УЛУПУС-а, „Златни беочуг“.

Бојана Никитовић, костимограф

Рођена у Београду 1965. Дипломирала је на Факултету примењених уметности 1989. Аутор је костима за преко сто драмских, оперских и балетских представа. Креирала је за ТВ и филм, а последњих година са успехом ради у релевантним иностраним кинематографским продукцијама. Као први асистент костимографа Милене Канонеро, кодобитник је Оскара за костим за филм Софије Кополе *Марија Анђеоанети*. Освојене награде и признања: Студент генерације (1989), Стеријина награда (1993, 1994. и 2002), Награда УЛУПУС-а (додељује се на Стеријиним позорју, 1990, 1992, 1993. и 1994), годишње Награде НП Београд (1993) и Југословенског драмског позоришта (1994), велика интернационална Награда на Бијеналу YUSTAT-а (1997), бронзана медаља на Међународном тријеналу сценографије и костимографије (при Стеријиним позорју, 1998), Награда УЛУПУС-а (1997, 1998. и 1999), Награда „Ардалион“ за најбољу костимографију на Југословенском позоришном фестивалу у Ужицу (1999. и 2001), Награда за костимографију на Которском фестивалу позоришта за дјецу (1999), а у годишњој анкети часописа „Сцена“ проглашена је за најбољег костимографа, по мишљењу позоришних критичара (1999, 2000. и 2002).

„Истинска љубав увек чини човека бољим,
ма каква била жена која је изазива.“
Арман Дивал

Андреј Колчериу

Ана Ђурић

„Верујете ли да сам од те
љубави начинила наду, сан и
испуњење свог живота?“
Маргерита Готје
(А. Дима Син, Дама с камелијама,
прев. Ж. Живојиновић)

Дама с камелијама

Премијера у СНП-у: 14. марта 2009. (либрето, кореографија и режија: Крунислав Симић; диригент: Зоран Јуранић; оркестрација: Ирена Поповић, Милорад Маринковић; улогом *Марјерите Гошје* Оксана Сторожук обележила 20 година уметничког рада, *Арман Дивал*: Милан Рус); извођен 26 пута, 14.242 гледаоца. Последњи пут, 31. октобра 2013, у оквиру *Верди фестивала* у СНП-у.

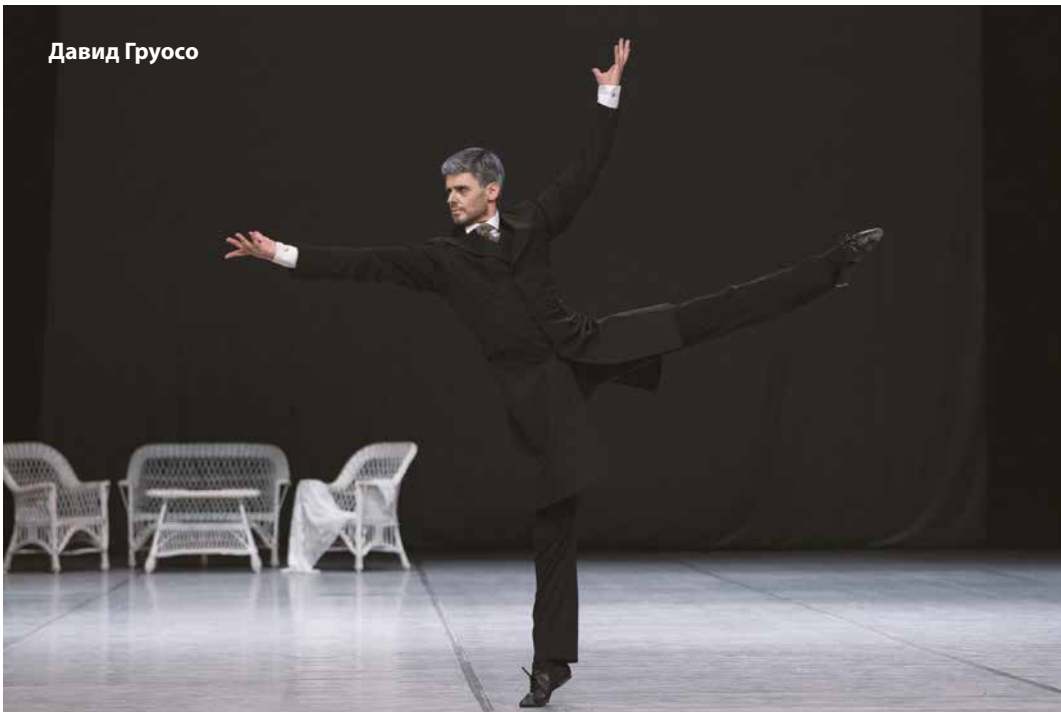

Олга Аврамовић, Милан Иван,
Сања Павић, Милица Јелић,
Јелена Николић и ансамбл Балета

Alexandar Becvaradi,
Lana Stojanović i
Naouki Azumi

A photograph of three dancers in a contemporary dance performance. The dancers are wearing light blue and white costumes. One dancer is standing, holding another dancer who is being lifted by a third dancer who is kneeling. The background is dark, and the floor is reflective.

David Grosu

A photograph of a male dancer in a black suit performing a solo dance piece. He is in a dynamic pose, with one leg extended horizontally and arms outstretched. In the background, there are three white wicker chairs on a dark stage.

Милан Иван и ансамбл Балета

Ана Ђурић и
Верица Козарев Кларић

Дама с камелијама – инспирације

У улози *Маријаритхе Гошје* окушале су се славне глумице: Сара Бернар, Елеонора Дузе, Лилијан Гиш, Долорес дел Рио, Изабела Ађани...

Најпознатији балет је *Маријериша* и Арман, угледног кореографа Фредерика Ештона с Маргот Фонтејн и Рудолфом Нурејевом. Први филмови снимљени су почетком 20. века.

У њима су се прославиле Пола Негри, Теда Бар, Ала Назимова, а касније, у раздобљу звучног филма, и Грета Гарбо, Сарита Монтијел, Изабела Ипер, Грета Скаки...

Андреј Колчериу и Ана Ђурић

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ

Позоришни трг 1, 21000 Нови Сад
Телефон: 021/ 6621-411 (централа)

За издавача / ЗОРАН ЋЕРИЋ, управник
УЈ Балет / ТОНИ РАНЂЕЛОВИЋ, директор

Уредник / ИВАНА ИЛИЋ КИШ
Фотографије / АЛЕКСАНДАР РАМАДАНОВИЋ
Обликовање / РАДУЛЕ БОШКОВИЋ
Технички уредник / СОЊА ВИДАКОВИЋ САВИЋ
Компјутерски слог / ЉИЉАНА БИЛБИЈА

Штампарија АРТПРИНТ МЕДИА доо, Нови Сад
Тираж 500

158. сезона 2018/2019.

www.snp.org.rs